

Arrest

**nr. 345 535 van 24 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. SURMONT
Kortrijksesteenweg 406
8530 HARELBEKE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 17 april 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. SURMONT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt aangetroffen in illegaal verblijf. Op 27 november 2024 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (elektronisch administratief dossier, stuk 6).

Verzoeker wordt op 29 januari 2026 bij vonnis van de correctionele rechtbank te Namen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden (met uitstel voor het deel dat de voorlopige hechtenis overschrijdt) wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (stuk 46).

Op 17 juni 2025, 2 september 2025 en 16 april 2026 worden ten opzichte van verzoeker PV's opgesteld door de politie.

Op 22 oktober 2025 ontvangt verzoeker in de gevangenis een vragenlijst in het kader van het hoorrecht (stuk 46).

Op 2 april 2026 blijkt dat verzoeker geseind staat door Duitsland, aan de artikel 3 seining is een inreisverbod verbonden (stuk 64).

Op 17 april 2026 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld en verzoeker wordt gehoord door de politie (stuk 66).

Op 17 april 2026 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ Montgomery op 16.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: O.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: /

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: D., O. °(...) 2000 Marokko; B., O.°(...) 2000 Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 17.06.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 02.09.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal.

Op 29.01.2026 heeft de betrokkene een veroordeling van 20 maanden gevangenis (met uitstel voor het deel dat de voorlopige hechtenis overschrijdt) opgelopen door de Correctionele rechtbank van Namen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en diefstal met geweld of bedreiging (bij nacht).

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Montgomery op 16.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van heling. Hij bleek in het bezit van meerdere juwelen, veel cash geld en een gestolen telefoon.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

Betrokkene werd door Duitsland (DEP250980817498) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart op 16.04.2026 aan de PZ Montgomery dat hij ongeveer twee jaar in België verblijft om te werken. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te reintegreren.

Als reden waarom hij niet terug kan naar zijn land van herkomst verklaart hij 'geld'. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt er een Eurodac Hit te zijn voor Duitsland (op 10.12.2024), Zwitserland (op 22.04.2025) en in Nederland (op 29.06.2025). Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Betrokkene diende tot op heden nooit een VIB in in België. Hieruit kan worden afgeleid dat er geen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij reeds in Duitsland het voorwerp uitmaakte van een bevel om het Schengen grondgebied te verlaten (met inreisverbod), aangezien hij door Duitsland op 08.04.2025 in uitvoering van art 3 van de Verordening (EU) 2018/1880 werd geseind (DEP250980817498), seining die nog actief is tot 08.04.2028.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Hij verklaart een partner te hebben in België, zonder verdere verduidelijking. Om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) te vallen, dienen de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn verklaarde partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer twee jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D., O. °(...) 2000 Marokko; B., O. °(...) 2000 Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 05.12.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2024 dat hem diezelfde dag betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt er een Eurodac Hit te zijn voor Duitsland (op 10.12.2024), Zwitserland (op 22.04.2025) en in Nederland (op 29.06.2025). Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend..

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verklaart op 16.04.2026 aan de PZ Montgomery dat hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit het administratief dossier blijkt echter dat hij reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Duitsland dd. 10.12.2014, in Zwitserland dd. 22.04.2025 en in Nederland dd. 29.06.2025.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 17.06.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 02.09.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal.

Op 29.01.2026 heeft de betrokkene een veroordeling van 20 maanden gevangenis (met uitstel voor het deel dat de voorlopige hechtenis overschrijdt) opgelopen door de Correctionele rechtbank van Namen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en diefstal met geweld of bedreiging (bij nacht).

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Montgomery op 16.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van heling. Hij bleek in het bezit van meerdere juwelen, veel cash geld en een gestolen telefoon.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Als reden waarom hij niet terug kan naar zijn land van herkomst verklaart hij 'geld'. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt er een Eurodac Hit te zijn voor Duitsland (op 10.12.2024), Zwitserland (op 22.04.2025) en in Nederland (op 29.06.2025). Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Betrokkene diende tot op heden nooit een VIB in in België. Hieruit kan worden afgeleid dat er geen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

Op 17 april 2026 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen voor een duur van drie jaar (bijlage 13sexies) (stuk 75).

Op 20 april 2026 wordt verzoeker gehoord in het gesloten centrum (stuk 80).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij

de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren:

Schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen

- De algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht

a. Schending van de materiële motiveringsplicht

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Als reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt aangehaald dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Als reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt aangehaald dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde.

In beide gevallen wordt verwezen naar:

- Het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 17.06.2025 wegens op heterdaad betrapting op feiten van diefstal

- Het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 02.09.2025 wegens feiten van winkeldiefstal

- Het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Montgomery op 16.04.2025 wegens op heterdaad betrapting op feiten van heling

- Het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Namen d.d. 29.01.2026 waarbij verzoeker veroordeeld werd tot 20 maanden gevangenisstraf met uitsluiting voor het deel dat de voorlopige hechtenis overschrijdt wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en diefstal met geweld of bedreiging (bij nacht).

Het komt aldus de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). pt. 28).

Er wordt in de bestreden beslissing niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijk gedrag de openbare orde in concreto zou kunnen bedreigen. De aard van de feiten is niet geanalyseerd. Verzoeker heeft enkel eten gestolen uit pure noodzaak. Er is geen precisering of nadere motivering.

Ook niet wat betreft de verwijzing naar de veroordeling wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Er is niet gepreciseerd of het ging om louter gebruik van (soft)drugs of verkoop.

Verzoeker rookte enkel joints.

Er wordt evenmin aangetoond dat verzoeker zich naar de toekomst toe schuldig zou maken aan nieuwe strafbare feiten. De feiten dateren van 2025 en verzoeker betwist de feiten van 16.04.2026.

Aangaande die laatste feiten staat er in de motivering dat verzoeker in het bezit was van meerdere juwelen, veel cash geld en een gestolen telefoon. Verzoeker betwist dat. Die zaken behoorden toe aan zijn vrienden die bij hem waren. Hij heeft niets te maken met vermeende heling.

In de beslissing om het grondgebied te verlaten staat in de motivering ook vermeld dat verzoeker verklaart dat hij een vriendin zou hebben. Dat klopt niet.

In de beslissing tot terugleiding naar de grens is er in de motivering vermeld dat verzoeker niet naar zijn land van herkomst terug kan omwille van "geld". Dat is allerminst duidelijk. Is er bedoeld dat hij geen geld heeft om de reis te bekostigen of dat hij hier blijft omdat hij hier geld verdient?

Het middel is bijgevolg ernstig.

b. Schending van het zorgvuldigheidsplicht

Beslissingen dienen op een zorgvuldige wijze voorbereid te zijn door onder meer een behoorlijke feitengaring en te steunen op een correcte feitenvinding. Bovendien rust er op de overheid een informatic-, bijstand- of begeleidingsverplichting.

Er wordt foutief vermeld dat verzoeker een vriendin heeft.

Er wordt gesteld dat verzoeker in het bezit was van juwelen, grote hoeveelheden cash en een gestolen telefoon terwijl verzoeker dat ontkent.

Het antwoord van verzoeker op de vraag waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren bestaat uit één woord: "Geld",

Verzoeker spreekt Arabisch en slechts enkele woorden Frans.

Hij heeft niet de kans gekregen om zijn argumenten op een nuttige en doeltreffende manier naar voren te brengen.

Men is dus niet zorgvuldig te werk gegaan.

Het middel is bijgevolg ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven inzake het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 5° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name:

- dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten;
- dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- dat hij ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°;
- er wordt een overweging gemaakt inzake verzoekers familiaal leven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden onderzocht.

In de motieven inzake de reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een risico is op onderduiken om verschillende redenen en dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker uit kritiek op het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt ook dat het niet klopt dat hij een vriendin zou hebben en dat het vreemd is dat vermeld wordt dat verzoeker niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omwille van "geld". Verzoeker meent dat door deze elementen ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is, ook door het feit dat niet aanvaard wordt dat verzoeker heeft ontkend dat hij in het bezit was van bepaalde zaken, hij spreekt enkel Arabisch en slechts enkele woorden Frans en heeft zodoende niet de kans gekregen om nuttig en doeltreffend zijn argumenten naar voor te brengen.

3.3.2. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied steunt op drie motieven, zoals hierboven weergegeven. Verzoeker betwist enkel het motief dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, hij betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en hij betwist niet dat hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of de Algemene Nationale Gegevensbank.

Deze twee niet betwiste motieven volstaan reeds om te schragen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker wordt gegeven. Bijgevolg dient niet te worden ingegaan op het enige andere motief dat verzoeker betwist.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.3. Uit de stukken van het elektronisch administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 april 2026 werd gehoord (stuk 66). Daaruit blijkt dat verzoeker verklaart dat hij al ongeveer twee jaar in België verblijft en hier is om te werken, dat hij omwille van geld nog niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, dat hij niet ziek is, dat hij een recente relatie heeft met S., dat hij geen familieleden in België heeft, wel in zijn land van herkomst, in Spanje en in Frankrijk.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt niet dat hij niet de kans zou hebben gekregen om zijn argumenten op een nuttige en doeltreffende manier naar voor te brengen. Verzoeker heeft verklaringen kunnen afleggen die begrepen en neergeschreven zijn. Waar verzoeker kritiek uit op verzoekers antwoord "geld", stelt de Raad vast dat dit in de context gelezen kan worden na zijn antwoord op de voorgaande vraag, met name dat hij in België verblijft om hier te werken, wat dus omwille van het geld is. Het kan zijn dat verzoeker geen vriendin heeft, maar uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker wel aan de politie heeft verklaard dat hij een recente relatie heeft met S. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade geduid worden

hiermee rekening te hebben gehouden, integendeel. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het aangevoerde middel is prima facie niet ernstig.

3.3.4. Nu verzoekers middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. DE SMET